

Germandats i Confraries a la Sagrada Família

») Aquesta imatge parla

Les Germandats i Confraries del nostre Arquebisbat, per primera vegada a la història, van ser acollides a la basílica de la Sagrada Família el diumenge 20 d'octubre. Més de quatre mil persones ompliren el temple. Les imatges de Jesús Captiu, de Mataró, i de la Mare de Déu de la Mercè varen ser introduïdes a l'inici de la celebració i rebudes amb cants i aclamacions. Presidí la celebració el cardenal Martínez Sistach, amb el bisbe auxiliar i els consiliaris de les Confraries i Germandats. El cardenal invità els confreres a donar testimoniatge de la fe i a ser solidaris amb les persones més necessitades.

GLOSSA

Com cada nit

En una família, la mare pregava cada nit amb els dos fills més petits —un nen i una nena— abans no anaven a dormir. Una nit en què la mare no hi era perquè la seva feina professional l'havia obligat a viatjar, arribada l'hora de la pregària, la nena de vuit anys agafà el telèfon, trucà al mòbil de la mare i digué: «Mare! Et va bé que preguem ara per telèfon, abans d'anar a dormir, i així avui, també juntes i amb en Pere, parlem amb Déu?» La trucada era el resultat de la iniciació amorosa i constant en la pregària que la mare, nit rere nit, havia treballat amb els seus fills. Convida a pensar en la importància de la pregària, la seva iniciació en família, la constància en la pràctica...

La família és el primer àmbit d'educació en la pregària, l'església domèstica que esdevé escola de pregària. Ensenyar a posar-nos en presència de Déu i a fer-lo present entre els membres de la família. Aquesta pregària familiar és el primer testimoni de fe dels pares.

Ensenyar a pregar per amor a Déu, en el nom de Jesús —que ens va dir com fer-ho—, amb una pregària

humil, confiada i constant. Ensenyar a pregar amb fervor amb les pregàries de sempre, de la tradició cristiana. Ajudar a traduir els sentiments en la pregària —amor, penediment, lloança, agraïment...— acompanyant-ho amb el gest, si s'escau, perquè als infants no els costa gens de fer-ho. La memorització de les pregàries fonamentals, apreses a la família, consolidar uns hàbits de pregària al matí, al vespre, a l'hora dels àpats..., dona un ferm fonament per descobrir, arribat el moment, que es pot pregar en tot temps i en tot lloc. «Doneu sempre gràcies per tot a Déu Pare en nom de nostre Senyor Jesucrist» (Ef 5,20).

Escoltant la seva filla, la mare del nostre relat inicià amb certa emoció, com cada nit, la pregària: «En el nom del Pare...», i els dos fills s'hi afegiren telefònicament: «... del Fill i de l'Esperit Sant. Amén.» El nen continuà: «Et volem donar gràcies per...» Seguí la petició de perdó i, després, el parenostre. Tot en un to dialogal, sense pressa. Acabaren la jornada, doncs, com d'habitud.

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

La política com a vocació

En la nostra societat s'acostuma a emetre un judici negatiu sobre l'activitat política i també sobre les persones que s'hi dediquen. Tanmateix, la política és necessària i una societat que no la valora es posa ella mateixa en una situació de perill. Benet XVI diu, en la seva primera encíclica, que «l'ordre de la societat i de l'Estat és una tasca principal de la política». Els abusos que s'hi puguin produir no han de ser l'arbre que no ens deixi veure el bosc de tots aquells que, moguts per un afany de justícia i de solidaritat, lluiten en favor del bé comú i entenen la seva activitat com un servei i no com un mitjà per satisfer l'ambició personal. La tasca dels polítics ha de ser considerada com una veritable vocació al servei del bé comú.

») Aquesta imatge parla

Pau VI i el Vaticà II varen insistir en la missió dels laics cristians en el món

El Concili Vaticà II subratlla la grandesa de l'activitat política: «L'Església considera digna de lloança i d'atenció la tasca dels qui es consagren al servei dels homes per tal d'assolir el bé comú i accepten les càrregues d'aquest servei». Ja amb anterioritat, Pius XI, el Papa de l'Acció catòlica, afirmà que «res, fora de la religió, pot ser superior al terreny de la política que fa referència als interessos de tota la societat, que, des d'aquesta perspectiva, és el domini per excel·lència de la forma més àmplia de la caritat, la caritat política».

L'activitat política, en si mateixa, té una gran dignitat moral, i quan és exercida com un acte de lliurament personal en bé de la societat exigeix generositat i desinterès.

Les actuals societats democràtiques exigeixen noves i més àmplies formes de participació dels ciutadans, cristians i no cristians, en la vida pública. Perquè la vida en un sistema polític democràtic no pot desenvolupar-se profitosament sense una activa, responsable i generosa participació de tots.

Els laics cristians són Església i participen de l'única missió d'aquesta tant en el si de la comunitat eclesial com en el món. El camp propi de la seva activitat és aquest darrer, com recorda el Concili Vaticà II quan afirma categòricament que «el caràcter secular és propi i peculiar dels laics». Pau VI va establir una prioritat en la funció eclesial dels laics, afirmant que «el primer i més immediat treball dels laics no és ni la institució ni el desenvolupament de la comunitat eclesial..., sinó que és la realització de totes les virtualitats cristianes i evangèliques, certament amagades però ja presents i operants, en les realitats del món».

Per mitjà de l'acompliment dels seus deures civils comuns, els laics cristians, homes i dones, estan cridats a animar cristianament l'ordre temporal i de cap manera no poden abdicar de la seva participació en la vida pública. I han d'evitar la temptació de deixar de banda les seves responsabilitats per ser com el llevat dins de la massa del món acomplint les seves responsabilitats pròpies en l'àmbit professional, social, econòmic, cultural i polític.

† Lluís Martínez Sistach
Cardenal arquebisbe de Barcelona

ENTREVISTA

XAVI CORAL

Mitjans positius

El periodista Xavi Coral, presentador del programa de TV3 *Divendres*, i la Sara Cruz seran els encarregats de conduir «La Nit de Ràdio Estel i Catalunya Cristiana», que se celebra divendres 15 de novembre al Centre de Convencions Internacional de Barcelona. L'acte començarà amb una actuació de l'Escolania de Montserrat, que donarà pas al sopar. En Xavi coneix Ràdio Estel des de l'inici i considera *bo* que l'Església disposi de «mitjans amb continguts positius».

Com vas entrar en contacte amb l'Església?

Durant molts anys vaig col·laborar intensament amb la parròquia del Carme de Terrassa: a l'esplai, als grups de joves, fent el full informatiu de la parròquia, a la JOBAC... En tinc molt bon record i crec que vaig interioritzar un estil de vida i uns valors que m'han anat molt bé.

Els cristians estem ben vistos als mitjans?

Estan més ben vistos els cristians que l'Església com a institució, però sovint són dos conceptes que es barregen. La cúpula de l'Església es veu distant del carrer i allunyada de la realitat, una percepció que potser canviarà si el papa Francesc continua fent reformes. A mi m'interessa l'Església de barri, la propera, la de Càritas, que es preocupa més de treballar que d'explicar-se.

El nostre missatge als mitjans hauria de canviar?

El missatge de fons està clar i això no hauria de canviar. Però sí la forma: utilitzar un llenguatge més directe, més actual, que atregui l'atenció i que no soni a antic. L'Església fa moltes coses positives que es poden explicar i no hauria de passar que, per la forma, es perdi el fons. Cal donar visibilitat a les persones que treballen en positiu. Moltes d'elles seran al sopar del dia 15.

Òscar Bardají i Martín

LA INFÀNCIA DE JESÚS

Joia i gràcia van juntes

En la salutació de l'àngel a Maria, en l'Anunciació, impressiona el fet que ell no adreça a Maria la usual salutació hebrea *xalom* —la pau sigui amb tu—, sinó la fórmula grega *khairè*, que es pot tranquil·lament traduir per *ave* o «Déu te salve» (o «Déu vos salve», amb el tractament de vós), com es fa en la pregària mariana de l'Església, composta amb paraules tretes de la narració de l'Anunciació (cf. *Lc 1,28.42*). Tanmateix, és just copsar, en aquest punt, el veritable significat de la paraula *khairè*: *alegra't*. Amb aquest auguri de l'àngel —podem dir— comença, en sentit propi, el Nou Testament.

La paraula reapareix durant la Nit Santa als llavis de l'àngel, que diu als pastors: «Us anuncio una gran joia» (*Lc 2,10*). Reapareix en Joan, en ocasió del trobament amb el Ressuscitat: «Els deixebles s'alegraren en veure el Senyor» (20,20). En els discursos de comiat, en Joan apareix una teologia de la joia que il·lumina, per dir-ho així, les profunditats d'aquesta paraula: «Us veuré de nou i el vostre cor s'alegrarà i ningú no podrà prendre-us la vostra joia» (16,22).

Maria, tornant a l'Anunciació, és saludada com la filla de Sió en persona. Les promeses referents a Sió s'acompleixen en ella de manera inesperada. Maria esdevé l'arca de l'aliança, el lloc d'una veritable inhabitació del Senyor.

L'anunci cristià, a través dels segles, serà qualificat com *Evangelium* —la *Bona Notícia*, en la qual joia i gràcia van juntes.

Joseph Ratzinger-Benedict XVI
(*Jesús de Natzaret*, 3a part, Ed. Claret)

SER PADRES

El dibujo infantil

Quando a un niño le damos una hoja en blanco y un estuche de colores es como si descolgáramos el teléfono para establecer comunicación con lo más íntimo de su mundo interior. El dibujo, al igual que el juego, expresa la vida consciente e inconsciente del niño.

Pero así como la actividad de juego es algo pasajero, el dibujo es un documento permanente en la historia del niño que podrá revisarse las veces que se quiera. Animo, pues, a los padres a que, al igual que tenemos álbumes de fotografías de nuestros retoños, tengamos también álbumes con sus dibujos. ¡Empiecen a coleccionarlos ya!

El dibujo infantil es el mejor test psicológico de que disponen los padres para conocer un poco por dentro cómo son *en realidad* sus hijos y cómo marcha su maduración neuropsicológica.

Los primeros garabatos que realice, sobre los 15 meses, serán *puros* (también se denominan, por su similitud, *arabescos*) y son trazos sin ningún sentido; para luego, progresivamente, pasar a realizar garabatos *interpretados*, es decir, que cuando repreguntemos qué son las desordenadas líneas en el papel nos responda con toda seriedad que se trata de una casa, de un tren o de un barco... A los dieciocho meses ya le saldrá una línea vertical y a los tres años será capaz de realizar un círculo y dibujarnos un *renacuajo*, el primer monigote representante del cuerpo humano. ¡Gran progreso!

Dr. Paulino Castells
(*Consejos del doctor para padres principiantes*, Edicions 62, Barcelona)

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

Gaudí, arquitecte de la llum

Gaudí volia que els qui entren a la Sagrada Família es converteixin en ciutadans de la Jerusalem terrenal i pelegrins de la Jerusalem celestial, en la qual els salvats veuran Déu «cara a cara» (*Ap 22,4*). Gaudí afirma que «la glòria és la visió de Déu» (Puig Boada, *El pensament de Gaudí*, n. 41).

Tanmateix, no hi ha visió sense llum. Gaudí ho sap i per això ell és l'arquitecte de la llum, del clarobscur, dels contrastos entre les formes que desbordeu llum i les que semblen amagar-se darrere de les ombres. La llum, a la Sagrada Família, crea ornamentació. No calen motlures ni aplics ni afegitons. La llum és dins la mateixa construcció, als vitralls, a les llanternes de les voltes. Gaudí ha volgut recrear una frase del llibre de l'Apocalipsi, referida a la nova Jerusalem: «La ciutat no necessita que la il·lumini el sol o la lluna, perquè la glòria de Déu l'omple de claror, i l'Anyell (Jesucrist) és el gresol que la il·lumina» (21.23).

La Sagrada Família, tant de dia, amb les obertures zenitals (a les voltes de la nau) i laterals (els finestrals dels murs), com de nit, amb els focus que aniran de les torres a les altres torres i cap a terra, serà un espai ple de la glòria de Déu. Serà un anunci de la nova Jerusalem.

Jordi Bonet/Armand Puig
(*Arquitectura i símbol de la Sagrada Família*, Ed. Pòrtic)

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

11. □ **Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [Sv 1,1-7 / Sl 138 / Lc 17,1-6]. Sant Martí de Tours (†397), bisbe, abans monjo, originari de Pannònia; sant Menna, oficial siríac mr. (Alexandria, s. III).
12. ■ **Dimarts** [Sv 2,23-3,9 / Sl 33 / Lc 17,7-10]. Sant Josafat, bisbe coadjutor de Pólozk i màrtir (1623) per la unitat dels cristians; sant Emilià (Millán) de la Cogolla, ermità a la Rioja.
13. ■ **Dimecres** [Sv 6,2-12 / Sl 81 / Lc 17,11-19]. Sant Leandre, bisbe de Sevilla (s. VI); sant Dídac (Diego) d'Alcalà, rel. franciscà a Sevilla (†1463); sant Estanislau de Kostka, rel. jesuïta.
14. ■ **Dijous** [Sv 7,22-8,1 / Sl 118 / Lc 17,20-25]. Sant Serapi, primer màrtir mercedari; sant Josep Pignatelli, prev. jesuïta; santa Veneranda, vg.
15. ■ **Divendres** [Sv 13,1-9 / Sl 18 / Lc 17,26-37]. Sant Albert el Gran (†1280), bisbe de Ratisbona i doctor de l'Església (dominicà), patró dels naturalistes; sant Eugeni, bisbe de Toledo.
16. ■ **Dissabte** [Sv 18,14-16;19,6-9 / Sl 104 / Lc 18,1-8]. Santa Margarida d'Escòcia (†1093), reina, nascuda a Hongria; santa Gertrudis (1256-1303), vg. cistercenca a Helfta.
17. ■ **† Diumenge vinent**, XXXIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Ml 4,1-2a / Sl 97 / 2Te 3,7-12 / Lc 21,5-19]. Santa Isabel d'Hongria (1207-1231), princesa viuda, serventa dels malalts; sant Gregori Taumaturg, bisbe de Neocesarea (s. III).

DIUMENGE XXXII DEL TEMPS DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del segon llibre dels Macabeus (2Ma 7,1-2.9-14)

En aquells dies, set germans, que havien estat detinguts amb la seva mare, eren forçats pel rei, sota la tortura d'assots i de fuets, a menjar carn de porc, que la Llei prohibia.

Un d'ells, parlant per tots digué: «Què vols saber de nosaltres amb aquest interrogatori? Estem disposats a morir abans que violar les lleis rebudes dels nostres pares». El segon, a punt d'expirar digué: «Tu ens pots privar d'aquesta vida, botxí, però el Rei del món, als qui morim per les seves lleis, ens ressuscitarà a una vida eterna». Després d'aquests va ser torturat el tercer. Tragué la llengua de seguida, tan bon punt li ho demanaren, estengué les mans sense por i digué amb una noble generositat: «Les havia rebudes del cel, però per fidelitat a les lleis del cel no les planyo i espero recobrar-les d'allà dalt». El rei mateix i els de la seva comitiva quedaren presesos de la valentia d'aquell noi, que tenia per no res el dolor de les tortures. Mort aquest, turmentaren el quart amb la mateixa crueltat. A punt d'expirar deia: «Ara que morim a mans dels homes, és bo de confiar en l'esperança que Déu ens dona de ressuscitar-nos, perquè tu no ressuscitaràs pas a la vida.»

▶ Salm responsorial (16)

R. *Quan em desvetlli, us contemplaré fins a saciar-me'n, Senyor.*
Escolteu-me, Senyor, demano justícia, / escolteu el meu clam; / oïu atentament la meua defensa, / surt de llavis que no enganyen. R.

Els meus passos no abandonen els camins prescrits, / avancen segurs per les vostres rutes. / Us invoco, Déu meu, i sé que em respondreu; / us invoco, Senyor, escolteu el que us demano. R.

Protegiu-me a l'ombra de les vostres ales. / Jo vinc a veure-us demanant justícia. / Quan em desvetlli, us contemplaré fins a saciar-me'n. R.

Les paraules de Jesús són signe de contradicció. Il·lustració d'un Evangeliari de la Biblioteca Nacional, Madrid

▶) Aquesta imatge parla

▶ Lectura del segundo libro de los Macabeos (2Ma 7,1-2.9-14)

En aquellos días, arrestaron a siete hermanos con su madre. El rey los hizo azotar con látigos y nervios para forzarlos a comer carne de cerdo, prohibida por la Ley.

Uno de ellos habló en nombre de los demás:

«¿Qué pretendes sacar de nosotros? Estamos dispuestos a morir antes que quebrantar la ley de nuestros padres.» El segundo, estando para morir, dijo: «Tú, malvado, nos arrancas la vida presente; pero, cuando hayamos muerto por su ley, el rey del universo nos resucitará para una vida eterna.» Después se divertían con el tercero. Invitado a sacar la lengua, lo hizo en seguida, y alargó las manos con gran valor. Y habló dignamente: «De Dios las recibí, y por sus leyes las desprecio; espero recobrarlas del mismo Dios.»

El rey y su corte se asombraron del valor con que el joven despreciaba los tormentos. Cuando murió este, torturaron de modo semejante al cuarto. Y, cuando estaba para morir, dijo: «Vale la pena morir a manos de los hombres, cuando se espera que Dios mismo nos resucitará. Tú, en cambio, no resucitarás para la vida.»

▶ Salmo responsorial (16)

R. *Al despertar me saciaré de tu semblante, Señor.*

Señor, escucha mi apelación, / atiende a mis clamores, / presta oído a mi súplica, / que en mis labios no hay engaño. R.

Mis pies estuvieron firmes en tus caminos, / y no vacilaron mis pasos. / Yo te invoco porque tú me respondes, Dios mío; / inclina el oído y escucha mis palabras. R.

Guárdame como a las niñas de tus ojos, / a la sombra de tus alas escóndeme. / Yo con mi apelación vengo a tu presencia, / y al despertar me saciaré de tu semblante. R.

▶ Lectura de la segunda carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (2Te 2,16-3,5)

Germans, que Jesucrist mateix, el nostre Senyor, i Déu, el nostre Pare, que ens ha estimat tant, i ens ha concedit per la seva gràcia un consol etern i una bona esperança, conforti els vostres cors i els faci constants en tota mena d'obres bones i de bona doctrina.

Finalment, germans, pregueu per nosaltres: que la Paraula del Senyor es propagui pertot arreu i sigui glorificada com ho ha estat entre vosaltres, i que Déu ens alliberi dels homes irresponsables i dolents, perquè no tothom té la fe. El Senyor és fidel. Ell us farà constants i us guardarà del Maligne. Us tenim tota la confiança en el Senyor, i sabem que tot això que us recomanem ja ho feu i continuareu fent-ho. Que el Senyor encamini els vostres cors a estimar Déu i sofrir amb constància com ho féu Jesucrist.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 20,27-38)

(versió abreujada)

En aquell temps, uns saduceus anaren a trobar Jesús. Els saduceus neguen que els homes hagin de ressuscitar.

Jesús els respongué: «En el món present els homes i les dones es casen, però els qui Déu considerarà dignes de tenir un lloc en el món que vindrà i en la resurrecció dels morts no es casaran, perquè ja no podran morir mai més. Pel fet de tenir part en la resurrecció, són iguals que els àngels i són fills de Déu. I que els morts han de ressuscitar, Moisès mateix ho deixa entendre en el passatge de la Bardissa que no es consumia, quan diu que el Senyor és el Déu d'Abraham, Déu d'Isaac i Déu de Jacob. Déu no és Déu de morts, sinó de vius, perquè per a ell tots viuen.»

Hermanos: Que Jesucristo, nuestro Señor, y Dios, nuestro Padre, que nos ha amado tanto y nos ha regalado un consuelo permanente y una gran esperanza, os consuele internamente y os dé fuerza para toda clase de palabras y de obras buenas.

Por lo demás, hermanos, rezad por nosotros, para que la palabra de Dios siga el avance glorioso que comenzó entre vosotros, y para que nos libre de los hombres perversos y malvados, porque la fe no es de todos. El Señor, que es fiel, os dará fuerzas y os librá de Maligno. Por el Señor, estamos seguros de que ya cumplís y seguiréis cumpliendo todo lo que os hemos enseñado. Que el Señor dirija vuestro corazón, para que améis a Dios y tengáis la constancia de Cristo.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 20,27-38)

(versión abreviada)

En aquel tiempo, dijo Jesús a unos saduceos, que niegan la resurrección.

«En esta vida, hombres y mujeres se casan; pero los que sean juzgados dignos de la vida futura y de la resurrección de entre los muertos no se casarán. Pues ya no pueden morir, son como ángeles; son hijos de Dios, porque participan en la resurrección.

Y que resucitan los muertos, el mismo Moisés lo indica en el episodio de la zarza, cuando llama al Señor «Dios de Abraham, Dios de Isaac, Dios de Jacob». No es Dios de muertos, sino de vivos; porque para él todos están vivos.»

COMENTARI

Déu de vius i no de morts

Quan Jesús arriba a Jerusalem, després del seu llarg viatge des de Galilea (Lc 9-19), té un seguit de topades amb diversos grups religiosos de la ciutat. Amb els saduceus en té dues. Amb la seva intenció de purificar el temple, buidant-lo de mercaders, Jesús topa amb les autoritats del recinte que permetien el negoci i en treien profit; aquestes autoritats eren, majoritàriament, del partit saduceu. A més manté una disputa amb ells, que llegim en l'evangeli d'avui.

Són ells qui volen posar a prova Jesús per mitjà de la qüestió capciosa que li proposen. Presenten una situació exagerada sobre la idea que la vida

ressuscitada no és sinó continuació de la vida d'aquí. La situació porta a la ridiculització de la resurrecció.

Jesús parteix d'un llibre del Pentateuc, l'Èxode, per mostrar-los com Déu parla dels antics patriarques no en passat sinó en present... «perquè per a ell tots viuen». La resurrecció és la vida en Déu i per a Déu, depèn d'ell, i no és la simple continuació de la vida d'aquest món; conté una novetat fonamental: «Els qui Déu considerarà dignes de tenir un lloc en la resurrecció... són iguals que els àngels i són fills de Déu.»

Hi ha un salt qualitatiu en l'existència ressuscitada, passem de la vida efímera d'aquest món a la vida nova i eterna de Déu. Els apòstols ho van

experimentar quan Crist ressuscitat se'ls va mostrar.

Creure en la resurrecció és diferent de creure en la reencarnació; creure en la resurrecció és creure en la nova creació que Déu vol fer d'aquells que considera dignes de la seva pròpia vida, perquè han cregut en Jesucrist com a Fill seu i han viscut en coherència amb la seva fe, tal com el mateix Jesús va viure i va morir. Creure en la resurrecció neix de l'esperança que Déu ens té preparat un futur que passa les expectatives humanes de bondat i de felicitat, on ens estimarem els uns als altres tal com som estimats per Déu, i tal com Crist mateix ens va estimar.

Jordi Latorre, SDB

AGENDA

L'agenda més completa de la diòcesi la trobareu al web, o bé enfocant el telèfon mòbil en aquest codi QR que hi enllaça directament.

ACTES I CONFERÈNCIES

La Pastoral de la Salut organitza la conferència «La caritat». A càrrec de la monja teresiana Victòria Molins. Dia 12 de novembre (18 h), a la seu de Pastoral de la Salut, a l'Església de Sant Pau del Camp (c/ St. Pau, 101). Aportació: 3 €. Es prega confirmació al t. 933 171 597.

Tercer cicle dels concerts d'orgue a la Catedral de Barcelona. Dia 13 de novembre (20 h), amb Mons. Valentí Miserachs, obres de Johann Sebastian Bach, César Franck i altres compositors. Entrada gratuïta.

Adoració eucarística nocturna a la Sagrada Família (cripta). Dijous 14 novembre, de 20.15 h (missa i vespres) fins a 23 h. Hi haurà confessors. Inscripció torns adoració perpètua: t. 662 198 630 (Juan Ribas), apartat de correus: suc. 44/44063/08014 Barcelona, www.sagradafamiliaadoracio.com.

«Déu no perdona, estima». La mística teològica de Juliana de Norwich, a càrrec d'Adelaide Barocco, doctora en teologia. Diumenge 17 de novembre (18 h), al Monestir

Ordenació dels diaques permanents Alfonso Caracuel i Ramon Ollé

En una cerimònia presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach, a la catedral de Barcelona, el diumenge 3 de novembre, varen rebre l'ordenació dos nous diaques permanents de la nostra arxidiòcesi: Alfonso Caracuel i Ramon Ollé, que apareixen en la foto amb el Sr. Cardenal arquebisbe.

Aquesta imatge parla

Alfonso Caracuel, de 56 anys, és professionalment coronel de l'Exèrcit de Terra, està casat i és pare de tres fills i avi d'una néta. Ramon Ollé, de 62 anys, és enginyer de telecomunicació, està casat i és pare de quatre fills i avi de tres néts. Actualment és delegat de Mitjans de Comunicació del nostre Arquebisbat. Tots dos arriben al servei del diaconat en plena maduresa i després d'un llarg servei com a cristians laics. En donar-los la benvinguda al col·lectiu dels diaques, ens plau dir que per a tots els qui treballem a la Delegació de MCS ha estat un gran motiu de joia l'ordenació del nostre delegat. Per molts anys a tots dos!

de Sant Pere de les Puel·les (c/ Anglí, 55).

VII Cicle de conferències «Persona i Comunitat». Organitza l'Institut Emmanuel Mounier. Dia 12 de novembre (19 h), «La relació interpersonal a Paul Ricoeur», a càrrec d'Albert Llorca, a la Llibreria Claret (c/ Roger de Llúria, 5).

EXERCICIS I RECESSOS

Encontre matrimonial. Adreçat a parelles, sacerdots i religioses que

vulguin millorar la seva relació matrimonial o amb la comunitat. Dies 15, 16 i 17 de novembre a la Casa d'Exercicis Sant Ignasi de Sarrià. Per a més informació i inscripcions: t. 932 188 876 i 936 500 721.

Recés de la Comunitat de l'Emmanuel. Tema: «La Lloança». Dia 17 de novembre (10-18 h), a la parròquia Santa Maria de Gornal (av. Carmen Amaya, 31, l'Hospitalet de Llobregat). Informació: 653 406 436).

ANY DE LA FE

BREUS

Un mata-segells de Santa Coloma de Gramenet. El Cercle Filatèlic d'aquesta ciutat ha organitzat una exposició dedicada al 825è aniversari de la consagració de la primera parròquia de la ciutat. El document en què s'aixeca acta d'aquesta consagració permet establir, per primera vegada, els límits del terme municipal de Santa Coloma de Gramenet. Aquest temple avui porta el nom de parròquia de Sant Josep Oriol. A l'entrada de l'església hi ha una placa que recorda que la seva consagració va tenir lloc el 10 de novembre de 1187 per Bernat de Berga, bisbe de Barcelona. En la foto: el mata-segells commemoratiu.

PALABRA Y VIDA

La política como vocación

En nuestra sociedad se acostumbra a emitir un juicio negativo sobre la actividad política y también sobre las personas que se dedican a ella. Sin embargo, la política es necesaria y una sociedad que no la valora se pone ella misma en una situación de peligro. Benedicto XVI dice, en su primera encíclica, que «el orden de la sociedad y del Estado es una tarea principal de la política». Los abusos que se puedan producir no deben ser el árbol que no nos deje ver el bosque de todos aquellos que, movidos por un afán de justicia y de solidaridad, luchan en favor del bien común y entienden su actividad como un servicio y no como un medio para satisfacer la ambición personal. La tarea de los políticos debe ser considerada como una verdadera vocación al servicio del bien común.

El Concilio Vaticano II subraya la grandeza de la actividad política: «La Iglesia considera digna de alabanza y de atención la labor de quienes se consagran al servicio de los hombres para alcanzar el bien común y aceptan las car-

gas de este servicio». Ya con anterioridad, Pío XI, el Papa de la Acción católica, afirmó que «nada, fuera de la religión, puede ser superior al terreno de la política que se refiere a los intereses de toda la sociedad, que, desde esta perspectiva, es el dominio por excelencia de la forma más amplia de la caridad, la caridad política».

La actividad política, en sí misma, tiene una gran dignidad moral, y cuando es ejercida como un acto de entrega personal en bien de la sociedad exige generosidad y desinterés.

Las actuales sociedades democráticas exigen nuevas y más amplias formas de participación de los ciudadanos, cristianos y no cristianos, en la vida pública. Porque la vida en un sistema político democrático no puede desarrollarse provechosamente sin una activa, responsable y generosa participación de todos.

Los laicos cristianos son Iglesia y participan de la única misión de esta tanto en el seno de la comunidad eclesial como en el mundo. El campo propio de su actividad es este último, como recuerda el Concilio Vaticano II cuando

afirma categóricamente que «el carácter secular es propio y peculiar de los laicos». Pablo VI estableció una prioridad en la función eclesial de los laicos, afirmando que «el primer y más inmediato trabajo de los laicos no es ni la institución ni el desarrollo de la comunidad eclesial..., sino que es la realización de todas las virtualidades cristianas y evangélicas, ciertamente escondidas pero ya presentes y operantes, en las realidades del mundo».

Mediante el cumplimiento de sus deberes civiles comunes, los laicos cristianos, hombres y mujeres, están llamados a animar cristianamente el orden temporal y de ningún modo pueden abdicar de su participación en la vida pública. Y deben evitar la tentación de dejar de lado sus responsabilidades para ser como la levadura dentro de la masa del mundo cumpliendo sus responsabilidades propias en el ámbito profesional, social, económico, cultural y político.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona

Utilitzeu el QR per descarregar-vos al vostre mòbil l'aplicació La Salle AR per a iPhone o Android

Apunteu el vostre dispositiu a la fotografia que contingui la icona i descobriu-ne el contingut multimèdia